

**ШАРЕНА
ПАЛИТРА**

ЯСЕН ВЕДРИН

www.vedrin-poetry.org

СЪДЪРЖАНИЕ

НА ЖЕНА МИ	4
ЗВЪННАЛИ ЧУЧУРИ.....	5
УСМИВКА	6
КОСМИЧНО	7
ЕЛИКСИР	8
СВЕТЪЛ СТИХ	9
ЛЮБОВ.....	10
ЛИПА И ЯСЕН.....	11
НЕОТКРИТО	12
ГОСТ	13
ОБРИЧАНЕ	14
ВСЕ ТАКА ТЕ ОБИЧАМ	15
НИМФА.....	16
ЕРЕТИЧНО	17
ЛУННИ.....	18
ПОПИТАЙ МЕ, ЛЮБОВ!.....	19
ЩЕ ТЕ ЗАПОМНЯ	20
БЪДИ, ЛЮБОВ!	21
ЗАВРЪЩАМ СЕ ПРИ ТЕБ	23
ОБИЧ	24
ДЪРВО И ПОТОЧЕ.....	25
ПЕПЕРУДА.....	26
ШАРЕНА ПАЛИТРА	28
САМО ТИ	29
ПРИЗНАНИЕ	30
УСМИХВАЙ СЕ!	31
НОВО НАЧАЛО	33
ОЩЕ МОГА ДА БЪДА ЩАСТЛИВ.....	35
ДА ТЕ ВДИШВАМ	37
ВЛЮБЕНИ ЗВЕЗДИ.....	38
РИСУНКА ВЪРХУ ВЯТЪРА.....	39
ЦВЕТЕН СТИХ.....	40
ГЛЪТКА СТАРО ВИНО.....	42
ПРЕГЪРНЕШ ЛИ МЕ.....	43
СПОДЕЛЕНО С ТЕБ	44
ОТГОВОРИ КРАЙ ОГНИЩЕТО	45
ТВОЯТА УСМИВКА	46
ПРЕЗ ДЪЛГИ РАЗСТОЯНИЯ	47
НЕ СЪМ ТИ ДАЛ ПРИЧИНИ.....	48
ЗА НЕЯ	49
КРИЛАТА БЕЗСЪНИЦА.....	50
ТВОИТЕ СТИХИИ	51
КОГАТО Е ОТВОРЕНА ВРАТАТА	52
РОДЕНА В ОГЪН	53
ВЯТЪРЪТ ПЕРДЕТАТА ПОЛЮШНА	54
ПРОСТО ОБРЕЧЕНИ	55

ШЕПОТ	56
ШИРОКОЛИСТЕН	57
БОДЛИТЕ НА РОЗАТА	58
ПОИСКАШ ЛИ ДА БЪДЕШ	59
РИСУВАХ ТЕ	60
ПОДАРИХ ТИ СЕ	61
НЕ МЕ ЗАРИЧАЙ ДА ЗАСПЯ	62
СВЕТЕЩИ ЛУНИ.....	63
ЛЕГЕНДА ЗА ЛУННАТА ПЪТЕКА	64
САМОДИВСКО	67
КАПЧУКОВА ЛЮБОВ	69
НАРИСУВАНА С ЛЮБОВ.....	70
НАМЕРИ МЕ!.....	71
КОНТРАСТНО	72
ИЗПЛЕТЕН ВЕНЕЦ.....	73
ВУЛКАНИЧНО.....	74
МУЗИКА ЗА ДВАМА	75
ЕЗЕРНА ИМПРЕСИЯ	76
СЛЕДОТЪРСАЧИ	77
ЛЮБОВНА СЪЗРИМОСТ	78
ПРИЛАСКАЙ МЕ!.....	79
ХЕРБАРИЙ.....	80
ХЛЯБ И ЛЮБОВ	81
ЛЮБОВНО-ЕСЕННО	82
СИНИ ВЪЛШЕБСТВА	83
СЪЗЕРЦАНИЕ	84
С ОЧИ НА СТАРИЦА	85
СКРИТА ВЕЧНОСТ	86

НА ЖЕНА МИ

Вечен пътник във градския здрач,
сто мечти и тревоги понесъл,
подарявах душата си с плач
и с усмивка - когато съм весел.

Търсех обич със скромна цена.
Гола обич, без златни воали.
С просияли от дъжд колена
и уста – за пожар закопняли.

Търсех... Пътят ми нямаше край
и нощта беше зла и смолиста.
А светът бе подобен на рай
за лъжеца или за артиста.

После само едно не разбрах –
как зората обагри простора,
щом лицето ти ведро видях
сред грима на стотиците хора,

щом в целувките твои открих
вечен пристан за обич гореща.
Пускам мъничка лодка от стих -
нека тя за това те подсеща.

ЗВЪННАЛИ ЧУЧУРИ

Душата ми, чешмичка във ръжда,
забравила какво са бистри струи,
сега - отново пълна със вода,
очаква с трепет в менци да нахлуе.

Душата ми се моли сто лета
най-истинският извор пак да бликне.
А, бистра и прозрачна, радостта
във глътките на пътник да откликне.

Пристигна той - задъхан, уморен...
И пак щастливи звъннаха чучури.
А всъщност – любовта се върна в мен,
тъй дълго спала под скали и мури.

УСМИВКА

Светът е тъй неузнаваем
във тези нощни часове.
Едно спокойствие витае,
една илюзия зове...

Приемам нейната молитва.
Съшивам си крила от блян.
И моята усмивка литва
в един безкраен океан.

Там - някъде в далечината -
проблясва твоят ореол
сред царството на красотата
намерил ложе и престол.

Усмивката ми коленичи
и свива своите крила.
Очаква своето момиче,
очаква твоето "ела".

...А клепките сълзят в умора.
Илюзия пред тях блести.
Очаквам в сън да се повтори
мигът - наречен "Аз и Ти".

КОСМИЧНО

В твоя образ, изначално светъл,
нова ярка светлина открих.
Тя проряза, сякаш бе комета, -
моя космос, изтъкан от стих.

Закръжиха в унес галактичен
мислите ми – милиард звезди:
"Теб обичам! Само теб обичам!
Ти си с мен и вечно с мен бъди!

Ярка светлина, неназовима!
Мъдрост и Любов във теб горят!
Твой ще бъда, докато ме има!
Ти си блясък, аз съм необят!"

ЕЛИКСИР

Неусетно времето изтича
от мига, във който те видях
и задвижва камък воденичен,
който ражда радости и смях.

Аз подлагам шепи и събирам
този чудодееен еликсир.
С него всяка болка в мен отмира
и я сменя порив най-подир.

И когато трепетно погаля
клепките на твоите очи,
някаква невидима премала
ми нашепва: "Просто замълчи!

Думите са преходни и слаби.
Трудно изразимо е това,
за което казват, че ограбва,
а в замяна дава синева..."

Неусетно времето изтича...
Неусетно аз съм помъдрял...
Може би защото те обичам
и на тебе се обричам цял.

СВЕТЪЛ СТИХ

Понякога те виждам вдъхновена
от дребен щрих, от падащо листо.
Душата ти е сякаш запленена.
Усмиваш се, а аз не знам защо.

Какъв е този поглед на мечтател,
извиращ от притворени очи?
Невидимо се любиш с красотата
на хилядите слънчеви лъчи.

Ръце протягаш и във твоите длани
рисува багри шареният свод.
Уж - дребни щрихи, някак си събрани,
а всъщност - красота за цял живот.

Понякога те виждам вдъхновена
и искам да съм свод, листо и щрих.
В душата ти, от младост упоена,
да легна тихо като светъл стих.

ЛЮБОВ

Минават дните, сменят се сезони
и всичко следва своя кръговрат.
Но сякаш неподвластна на закони
е моята любов във този свят.

Очите ми не спират да докосват
овала бял на твоето лице.
От него нежни тръпки омагьосват
копнеещи за милване ръце.

Това ли е пределът на мечтите
или начало само е за мен?
С очите си те гледам. И в очите
се ражда утро и залязва ден.

Оставаш връх. Превзет. Непревзимаем.
Умората ми ражда огнен плам.
Извикал бих: "Любов ми дай назаем,
та всичката докрай на теб да дам!"

ЛИПА И ЯСЕН

(Посветено на мен и жена ми)

Растат годишните ни кръгове
и клони търсят се сами.
Копнежи от пръстта изтръгваме,
а дъжд отгоре в нас ръми.

И ние, в корените вързани,
цъфтим и раждаме мечти.
И вечно към Небето бързаме –
Липа и Ясен, аз и ти.

От светлина благословени,
от птичи песни – пълни с мир,
презряхме ветрове студени
с копнеж, бълбукащ в нас безспир.

А иде пролет по-различна,
в която, въпреки пръстта,
ще литнем горе като птички
във царството на Любовта.

Ще литнем горе, на Небето,
жужащо от безброй звезди.
И там – прегърнати и слети –
ще прием живите води.

НЕОТКРИТО

Неоткрити пространства ме викат
и изпращат към мен ветрове.
От възторг онемял е езикът.
Безсловесен копнеж ме зове.

Неоткрити красиви надежди.
Неоткрити мечти и цветя.
Неоткрити ефирни одежди.
Неоткрити зелени листа.

Слепи, слепи били са очите,
циментирани в сивото днес.
И стотици неща неоткрити
са пропускали моя адрес.

Но защо ли сега ги съзирам?
Кой доведе ги в сивия ден?
Може би вдъхновената лира
от любовния шепот до мен...

Стъпките ти, меки и въздушни,
нарушават звездния покой.
В нежната им тайна се заслушвам
и се питам: Кой пристига, кой?

Отговора ясно съм усетил,
но се питам, въпреки това,
а гласът ти иде от небето
с кратки и очаквани слова.

"Аз съм тук" - се носи в тишината
като зов, послание и звук.
И ни преобръща необятът,
станал от копнежите ни друг.

Стъпките ти - удари в сърцето.
Стъпките ти - тръпнещи слова.
После - става тихо, става светло -
миг, преди лазурна синева.

ОБРИЧАНЕ

Аз искам с поглед да те облека,
когато други с поглед те събличат.
Аз искам Вярност да те нарека
пред тия, що в невярност се отричат.

Аз моля се да бъдеш моят връх,
когото да изкачвам дълголетно
и там да стана цветето от мъх,
което ти обикваш неусетно.

Аз моля се да станеш мой поток,
във който жадни устни да наквася!
Бъди ми дар от Истинския Бог,
какъвто Той на влюбени поднася!

Бъди ми в мрака огнената жар,
с която всички чувства да разпаля!
Бъди ми обич - песенен олтар,
достъпен, та с ръце да го погаля!

Аз днес ти се обричам в благослов!
Подобно лист душата ми полита!
Вземи ме! Нарисувай ме с любов!
Мечтите ми са твоята палитра!

ВСЕ ТАКА ТЕ ОБИЧАМ

Все така те обичам. Не си променена.
Твоят поглед е моя мечта.
Светят въглени. Топло е вътре във мене.
Огнен порив извиква жарта.

Все така те докосвам. И меките длани
се превръщат в гнездо на мечти.
В него малки врабчета се сгушват събрани.
Чуруликат. И радост трепти.

Все така те целувам. И в мен се разлива
буйно вино от млада лоза.
Боже мой! Колко искам да бъдеш щастлива!
Моя радост и моя сълза!

Все така съм до теб. Облегни се, любима!
Силни още са моите ръце!
Нека изгрева срещнем, понеже ни има -
дъх до дъх, и сърце до сърце!

НИМФА

Като нимфа Любовта пристъпва.
Любопитна, искрена, пречиста.
И отново в топъл дъжд се къпя,
и редя куплетите-мъниста.

Зимата превръща се във есен.
Есента - във лято от жарави.
После нежна пролетна импресия
се разлия в горските дъбрави.

Спомените - отлетели птици,
връщат се от юга на съдбата.
Чуруликат в моите зеници
и обратно се върти земята.

Като нимфа Любовта пристъпва -
всички чудеса събрала в длани.
И цъфти душата ми, напъпва
в цветове, отдавна невидяни!

ЕРЕТИЧНО

Какво намирах аз, преди да видя
усмивката на погледа ти мил,
очите ти – стрели на Артемида,
с които всяка болка бих сразил?

Какво намирах аз, преди да чуя
гласа ти – горски шепот на листа,
и ласките ти – сякаш нежна струя
от бистър водопад на пролетта?

Като отшелник, скитал еретично
към чуден свят, изпълнен от покой,
намерих и познах във тебе всичко,
с което бих възкликнал: "Боже мой!"

ЛУННИ

Умореното слънце се скри зад хоризонта млечен.
Тъмната нощ засвири своя валс.
Ти беше минутна стрелка, чертаеща вечност.
В твоите кръгове нежни вглъбявах се аз.

Най-подире, когато луната изгря
между парещи устни да погали страстта ни,
часовникът трепна и времето спряло
легна в твоето тяло, като миг съзерцание.

Затанцувахме валса на тъмната нощ.
Без минути - във пълно безвремие.
Вечността ни обгърна с интимен разкош.
Бяхме лунни... Въздигнато земни.

ПОПИТАЙ МЕ, ЛЮБОВ!

Попитай Огъня с искрите
защо във стихове пламтя!

Ще каже той:

“Във мен е скрита
магията на Любовта!”

Попитай скитащия Вятър
защо полъхва ме в нощта!

Ще каже той:

“Трептя в крилата,
с които литва Любовта!”

Попитай Водопада буен
защо докосва ме с мечта!

Ще каже той:

“Във мене плуват
копнежите на Любовта!”

Любов, попитай мен самия
и потърси от теб следа...

Аз мигом ще ти се разкрия
във Огън, Вятър и Вода!

ЩЕ ТЕ ЗАПОМНЯ

Ще те запомня - приказно вълшебна,
дошла със чудеса и нежни тайни.
На мъжката ми самота - потребна
и светъл край за пътища безкрайни.

Ще те запомня - нежна и любяща
в дихание, в съзвучие родено.
Отпивайки те като пълна чаша
за моето сърце неутолено.

Ще те запомня! Ти ми беше всичко!
Пречист олтар. Възглаве и завивка.
След хилядите болки - ти едничка
ми стана радост, песен и усмивка!

В гърдите си като пожар те нося!
Със твоя лик целуна ме съдбата.
Един едничък дар от Бога прося -
щастлива да си с мене на земята!

БЪДИ, ЛЮБОВ!

Любов, дали напълно те открих?
Дали изцяло вникнах в твоите тайни?
Описах те със думи в нежен стих.
Събрах в искри лъчите ти безкрайни.

Ти светеше в очите на жена
и в дланите напукани гореше.
Ти беше блян и бяла пелена.
И всичко чисто в мен, Любов, ти беше!

Но днес, когато веят ветрове
и вече не дочувам глас на птица,
когато ми досаждат врагове,
аз търся те, Любов. Като светица.

Аз търся те с разкъсано сърце,
което иска всякак да прощава!
Аз търся те със милващи ръце,
готови да докоснат и жарава!

Аз търся те - осъдена на смърт -
готова да умре и да възкръсне.
Крила ми дай, защото нямам път
и изгрев ми бъди във вечер късна.

И даже в моя сетен полет с теб
крилата ми да полетят към бездна,
утеха дай на бедния поет, -
че и тогава няма да изчезнеш...

Ще грейнеш и от гроба. Ще пламтиш
и мигом ще те видят всички хора.
И ти над тях, Любов, ще полетиш -
най-истинска, като звезда в простора!

А друг след мен по твоите следи
щастлив ще тръгне, за да те открива!
Бъди, Любов! Пребъдвай и бъди!
Усмехната и слънчево красива!

ЗАВРЪЩАМ СЕ ПРИ ТЕБ

Завръщам се и знам, че ще си моя.
Все още моя - с мъничко тъга.
Донасям ти прегръдката на зноя
и светлите въздишки на снега.

Солта ти нося от море безбрежно.
Глухарче - от разцъфналата степ.
Дори калинка, кацала ме нежно
при всичкото ми връщане към теб.

Потърсих хоризонти в своята вяра.
Поисках да открия чудеса.
Вълшебен камък. Приказна отвара.
И цвете в диамантена роса.

Поисках... Но светът ми в миг посърна.
Разбрах, че чудна беше само ти.
Затичах се. При тебе да се върна.
При нашите несбъднати мечти.

Прегърна зноят прашните ми рани.
Снегът въздъхна в голия си връх.
Остави сол морето в мойте длани.
Степта дари ме със глухарчев мъх.

Една калинка долетя в косите.
Усетих с нея, че ме викаш ти.
Завръщам се. А нежна под звездите
блести любов... Как приказно блести!

ОБИЧ

Думите ни - съчки съкровени,
бурно лумват в топлото огнище.
Колко радост! Ти стоиш до мене,
а душата миговете нищи.

Виждам те - желана и красива.
В спомени те имам. И наяве.
Сладка обич - весело-игрива,
вика ни от нашето възглаве.

Силна обич - пламенно гореща,
в дланите ни пише със искрици.
И отново твоя дъх усещам
изпод разпилените къдрици.

Духаме свещта. И в тъмнината
въглените жадно се целуват.
Струва си, че ни събра съдбата!
Всичките ни мигове си струват!

ДЪРВО И ПОТОЧЕ

Наведох свойте клони, за да пия
от твойте чисти бисерни води.

На Бог се молих, за да те открия!
И Той, подобно чудо, те роди!

Сега си мой копнеж и моя песен!

Животът ми със тебе е зелен!

И аз повтарям, в щастие унесен -
поточе бистро, остани при мен!

С усмивката си ще те благославям.

Във клони нежен цвят ще ти даря.

С листата ще те гледам до забрава
и в стихове ще те пресътворя.

А щом душите тихо остаряят

и Бог във Своя дом ни приюти,

на Него горе влюбено ще пеем -

дърво с поточе... Или аз и ти!

ПЕПЕРУДА

С очакване леглото си застилам.
Жадувам в моя сън да дойдеш ти -
подобно пеперуда нежнокрила,
която из мечтите ми лети.

Кацни на всяка буйнала тревичка,
попитай всяко цвете, всеки лист, -
дали ще мога друга да обичам
и друга да даря със порив чист.

Не спирай! Във съня ми продължавай
с крилата свои да летиш напред.
И ручея попитай как ми дава
преливащата обич на поет.

Че той за теб отколешен бълбука
с най-чистите си бисерни води.
И как се радва, че сега си тука,
и как клокочи в моите гърди...

Лети любов! Бъди ми пеперуда,
която ще догоня някой ден.
И не насън, а в сбъднало се чудо
ще бъда с теб. И ти ще бъдеш с мен.

Тревите ще сияят многоцветно.
Цветята ще пламтят от кротък свян.
А ручеят ми ще шурти сонетно -
от непосилно щастие пиян.

С очакване леглото си застилам.
Сънят пристига - пълен със мечти.
И чудна пеперуда нежнокрила
отново из тревите ми лети.

ШАРЕНА ПАЛИТРА

Привикнах да те гледам през очите -
дълбоко, до самото ти сърце.
Улавях всички изгреви на дните
и залезите галех със ръце.

Усещах те - и жарка, и дъждовна.
Докосвах атмосфери от мечти.
Приемах те - невинна и виновна.
Съзирах те - с черти, и без черти.

Обичах те - прозрачна и мъглива.
Затоплях те сред сняг и ветрове.
Сънувах те - нещастна и щастлива.
Със радости и тъжни страхове.

Жадувах те - разлистена и бяла.
Обричах те на моя мъжки блян.
Закрилях те, от есен пожълтяла.
Отпивах те - разумен и пиан.

Ти стана моя шарена палитра.
В нюансите напълно те открих.
Привикнах да те гледам през очите
и мислите си да превръщам в стих.

Политам с тебе в изгрева на дните,
а в залеза заспивам упоен.
Наситен от любов. И ненаситен
събуждам се във теб. И ти във мен.

САМО ТИ

Бях скиталец, замръкнал навън.
Само ти ми отвори вратата.
Одеяло ми даде - за сън,
и легло - за покой на душата.

Само ти ми притопли вода
и със нежност изми ми нозете.
А в сърцето ми нова звезда
ярко лумна и почна да свети.

Само ти нагости ме със мед
и масло върху дъхава пита.
Та в глада си, от немощ обзет,
ядох сладко, до пълна насита.

Само ти ме целуна със жар
и в съня ми ме гледаше будна.
Моя обич - от Господа дар,
звездолика, вълшебна, пречудна.

На живота в студения ров,
гдето хиляди тласка съдбата,
само ти ми остана, Любов -
утешителка чиста и свята!

ПРИЗНАНИЕ

Нямам друго какво да ти дам.
Само няколко стиха събрани.
На сърцето във тихия храм
те молитви са - с обич шептяни.

Не помръкна от хорски злини.
Не поиска от чуждата корист.
Беше с мене през всичките дни
и прие мойта облачна орис.

Но макар да ме блъска свиреп
ураганът с човешките злоби,
аз целувки ще пазя за теб -
с нежен дъх във среднощните доби.

Ще погалвам косите ти с длан.
Как със моите те побеляха!
И ще бъда от радост пиан,
че си въгленът в моята стряха.

Всяка сутрин, със чая горещ,
ще ти казвам: "Ухаеш, вълшебна!"
А пък вечер, до пламнала свещ,
на мечтите ще бъдеш потребна.

Нямам друго какво да ти дам.
Давам себе си - с обич и вяра.
На сърцето във тихия храм
ти, любима, блестиш от олтара.

УСМИХВАЙ СЕ!

Усмихвай се, дори когато злоба
лицето ти реши да помрачи.
От черна клетва, завист и прокоба
не се плаши. Бъди с добри очи.

Че те, очите, лик са на душата,
а устните са нейна красота.
В зениците изгрява светлината
и в думите се ражда доброта.

Усмихвай се! Бъди непрелъстена!
Бъди звезда! Високо остани!
Свидетелка на чистата Вселена
и ангел сред човешките злини!

И може би, от тебе вдъхновени,
в усмивки други устни ще цъфтят.
С добро - във добротата извисени,
с очи - за светлина и благодат!

Усмихвай се! Напук на битието!
Раздавай щедър, лъчезарен смях!
Макар и земна, гледай от небето!
Дарявай ме със шепи звезден прах!

И може би тогава ще възкръсна, -
един мъртвец от светския живот.
А Бог ще ме извика да откъсна
на любовта най-истинския плод.

Усмихвай се! Съзирам те прекрасна -
с изгряло ангелическо лице!
Ти, моя Беатриче, сладкогласна!
Най-светъл дар за моето сърце!

НОВО НАЧАЛО

Аз се връщам небръснат след дългия път.
Ти ме чакаш на прашната гара.
Гледам - влюбени гълъби кротко кълват
и си гукат, изпълнени с вяра.

Мъкна куфара, пълен с убити мечти.
Ни една не направих реална.
Просълзена към мен приближаваш се ти
и ме гледаш с усмивка печална.

Знам, потеглих внезапно. И в миг излетях, -
като гълъб от клетка желязна.
В любовта ни верига от болки съзрях
и поисках от теб да изчезна.

Хванах влака, по тъмно. Подобно беглец,
който търси в света свободата.
Бях навярно един малодушен подлец.
Но живее ли малка душата?

Ще поскита бездомна. Напред и назад.
Ще изгаря от връзки фалшиви.
Ще трепери от вятъра в утринен хлад.
Ще риде от мисли горчиви.

А накрая ще хване последния шанс
да се върне при дом и любима.
Двата влюбени гълъба литват над нас.
Любовта ни... Дали ще я има?

Аз се връщам небръснат и пълен с вина.

Ти ме чакаш, облечена в бяло.

Колко дълга целувка на мъж и жена!...

Гукат гълъби - в ново начало...

ОЩЕ МОГА ДА БЪДА ЩАСТЛИВ

(посветено на жена ми)

Още мога да бъда щастлив.
Не с пари. Не с имоти човешки.
Имам нужда в душата от взрив -
нежни спомени с първите срещи.

И тогава - любовно взривен -
ще се радвам на чудо след чудо.
Косъм бял не намирам по мен!
Аз съм млад и обичам те лудо!

Пак до мен си във моя трамвай
и жадуваш за кратка почивка.
Пак ме галят лъчите на май
и на Княжево грея в усмивка.

Възхитени от нежна любов,
задрънчават след миг колелата.
Ех, кога наближи Пирогов,
а след него Съдебна палата?

Слизаш. Сладко те милвам с очи.
Ти се сливаш сред пъстрите хора.
А трамваят отново дрънчи
и се носи напред без умора.

Нежни спомени. Случват се пак.
Ти отново си с мен. И отново.
Аз съм ватман с душа на хлапак -
ти си моята спирка любовна.

Още мога да бъда щастлив...
Хайде, качвай се бързо в трамвая!
Дай ми чудната порция взрив -
за да бъдем горещи - до края!

ДА ТЕ ВДИШВАМ

Позволи ми сега да те вдишвам -
като пролетно цвете в пръстта.
Да забравя за болки предишни.
За раздели и тъжни неща.

За обиди и думи излишни.
За преглътнати стари мечти.
Позволи ми сега да те вдишвам -
като роза, която цъфти.

Аз те търсих. Изплаках те скришом.
Много дълго самотен живях.
Позволи ми сега да те вдишвам -
с твоя ведър и радостен смях.

С твоя поглед - по детски възвишен.
С разпилените твои коси.
Позволи ми сега да те вдишвам!
И дъждът нека още роси!

Нека чувство в душата ми пише
всеки ред от любовния блян.
Позволи ми сега да те вдишвам!
Ти си мирисът - дълго желан!

Ти си цветето в моята ниша -
нежен смисъл, че още съм жив!
Позволи ми сега да те вдишвам!
Позволи ми да бъда щастлив!

ВЛЮБЕНИ ЗВЕЗДИ

Подай ръка, разтворена и бяла.
По нея ще напиша редове.
За любовта, ненужно закъсняла.
За нашите космични светове.

Пристигах. Ти си тръгваше сломена.
Пристигаше. Не те дочаквах аз.
Блуждаехме в самотната вселена -
като звезди, обречени на мраз.

Но ето - чист любовен катаклизъм
във орбити еднакви ни събра.
Намерих те. Ти вече беше близо!
Намери ме - красива и добра!

Привлякох те. Възторжен, романтичен.
Привлече ме - с небесна красота.
И беше миг - жадуван и космичен.
Кометите рисуваха цветя.

Подай ръка! И нека слънчев вятър
над нас разпалва аури, мечти.
Две влюбени звезди във тъмнината!
Една любов. А в нея - аз и ти!

РИСУНКА ВЪРХУ ВЯТЪРА

Искам да рисувам върху вятъра
с плитките на твоята коса.
В него да разкрия красотата ти
с всичките й светли чудеса.

Погледът ти - нежност теменужена,
галеща ме от зори до мрак.
Устните ти - цъфнали във ружено.
Зъбите ти - бели като сняг.

Ноздрите ти - плахи и кошутени,
трепващи от шепот и от стон.
Дланите ти, сгушени във скута ми.
Шията ти - топъл палмов клон.

Искам да рисувам върху вятъра,
но душата осъзна едно -
за да се разкрие красотата ти,
не достига никое платно.

ЦВЕТЕН СТИХ

Не се променяй! Остани такава,
каквато мойта обич пожела.
Аз зная, че до днес не заслужавам
със дъх да стоплям твоите крила.

Във цветен час откраднах ти сърцето,
като скорец, промъкнал се във стан.
Блестеше слънце, грееше небето,
ухаше на мента и бръшлян.

Под примката на думи съкровени
утихна ти, и мене пожела.
Захвърка сред оранжеви невени,
чудесно отразена от стъкла.

Докосна ме - подобно трепетлика.
Усмихна се. Щастлива просия.
Любовното признание избликна.
И цветният ни час се разгоря.

До теб цвърчах. И ти цвърча до мене.
Мечти на чучулига и скорец.
Цветя и обич. Нежно. Съкровено.
Ухания. Целувки. И венец.

Не се променяй, моя чучулиго!
В цветята пърхай! В слънцето цвърчи!
Един живот дори не би ми стигнал
да съзерцавам твоите очи!

Да гоня твоя полет сред цветята,
да вдишвам от омаята навред.
Крилата свивам - в слънчева позлата!
Щастливо влюбен! Покорен от теб!

ГЛЪТКА СТАРО ВИНО

Изпий ме като глътка старо вино.
Задръж вкуса ми. Той ще те дари
с усещането, че си още силна.
Със смисълът, че любовта искри.

Изпий ме като глътка старо вино,
събрало дъжд и слънчеви лъчи.
За тебе отлежавах непосилно.
Мечтах те, а вкусът ми се вгорчи.

Изпий ме като глътка старо вино,
налято в нежна чаша от кристал.
И устните си - дъхави малини -
дари ги с цвят, отдавна в мен узрял.

Изпий ме като глътка старо вино.
И в сладка ненаситност ме задръж.
Ще стане чудо на небето синьо
и вино ще се лее, вместо дъжд...

Обичам те от облаци, княгиньо!
Вдигни очи и чаша протегни!
Ще бъда като глътка старо вино!
Живот и слънце в земните ти дни!

ПРЕГЪРНЕШ ЛИ МЕ

Прегърнеш ли ме - нека да е връзване.
Ръцете във въжета превърни.
Удавник съм. Завлякоха ме бързеи.
Затворник съм зад каменни стени.

Прегърнеш ли ме - нека е изгарящо.
Сърцето ми до смърт се вледени.
Стопли ме нежно с пръстите си парещи.
И с дъх горещ сега ме целуни.

Прегърнеш ли ме - нека е обричане.
Прекърших клони с обич не една.
Отиваха си моите момичета
подобно вятър, дъжд или слана.

Прегърнеш ли ме - нека да е сливане.
Два кръга нека станат на един.
В едно легло щастливи да заспиваме.
Една съдба докрай да споделим.

Прегърнеш ли ме - нека няма връщане
към минало, към някой стихнал зов.
Прегърнеш ли ме - нека е прегръщане
на вечната и пламенна любов.

СПОДЕЛЕНО С ТЕБ

Видях в очите ти звезди.
Мъждукаха със кротък блясък
над топли шепнещи води,
играещи с небрежен пясък.

Видях в косите ти нощта,
красива, топла, необятна.
Немирен кичур на страстта,
се спускаше като загадка.

Видях в лицето ти луна,
жадуваща за прилив нежен,
погалила със светлина
дъха на вятъра крайбрежен.

Видях и устните ти - бряг,
в целувка сякаш запечатан.
И гларуси в любовен грак
над него свиваха крилата.

Видях те - храм от красота.
Сега съм вятър без почивка.
Луна, звезди и бряг в нощта
да се превърнат във усмивка...

ОТГОВОРИ КРАЙ ОГНИЩЕТО

Втурнаха се мигом ветровете
да ни питат колко се обичаме.
Как дъхът във устните ни свети
и любовно чувствата изричаме...

Лумна пламък. Хвръкнаха искрите.
Думите просветнаха по устните.
Замълчаха влюбено звездите
виното от чашите ни вкусили...

А пък ние - вечерно щастливи,
не броили на екстаза глътките,
огнено разпалени и живи
отговори търсим във прегръдките.

ТВОЯТА УСМИВКА

Защо ли става радостта ми пивка,
подобно чаша със нектар пенлив,
щом в ъглите на твоята усмивка
самата обич пише със молив?

На лодка ли прилича сред вълните
или на резен сребърна луна?
На люлка ли вълшебна за мечтите
или на шепа, свита с топлина?

Ако е лодка - с нея ще заплувам
в безбрежното море на твоя лик.
Ако луна е - ще я разцелувам
и сам ще бъда нейният светлик.

Ако е люлка - ще се залюлея,
догдето хвъркна в сините мечти.
Ако е шепа - с огън ще я сгрея
и тя за мене нежна ще пламти.

Защо ли става радостта ми пивка,
щом устните ти се разлеят в смях?
Навярно дишам с твоята усмивка,
която за копнеж си пожелах.

ПРЕЗ ДЪЛГИ РАЗСТОЯНИЯ

Обичам те през дълги разстояния.
Скъсява ги единствено дъхът ти.
Зениците са слепи от ридание.
Ръцете - от протягане безплътни.

Единствено във кратките ми сънища
ти идваш цветна - с шепот от дъгата.
Тогава близостта ни е потъваща
в дълбокия копнеж на сетивата.

И няма помежду ни разстояния.
Ръце с ръце докосват се горещо.
Преливат през очите ни сияния.
И устните сами си казват нещо.

Но идва утро с пролетни ухания.
До следващата нощ ще си далече.
Обичам те през дълги разстояния.
Дочакай ме! И аз ще бъда вечен!

НЕ СЪМ ТИ ДАЛ ПРИЧИНИ

На гълъбите в радостното реене
заглеждам се в следобедния час.
Не съм ти дал причина за живеене,
но синьо чувство трепва между нас.

Това е тъй пречудно за разбиране.
Уж двамата сме птици във кафез...
Не съм ти дал причина за умирање,
но ти за мен умираш и до днес.

И не приемаш да ти кажа: Късно е!
И не оклюмваш с дух опечален.
Не съм ти дал причина за възкръсване,
но пак възкръсваш с мисълта за мен.

Не се разкъсва чувството ни, синьото.
То има си надежда за обков.
Не съм ти дал причини... Но причината
е простичка... Нарича се Любов.

ЗА НЕЯ

За нея - жената родена от огън!
За нея - красивата дива сърна!
Аз пиша и вярвам, мечтая и мога
да бъда в сърцето ѝ лъч светлина.

Тя бяга със устрем нагоре в скалите.
Невинна се къпе с планински води.
Разплита коси и присяда с орлите,
а нощем в очите ѝ греят звезди.

Тя буря е страшна и полъх от нежност.
Светкавица, скрита във стрък от трева.
Ту близост желана, ту смътна безбрежност.
Ту чаша с вода или кръст в синева.

Тя древна е притча, и приказка жива.
От мрамора диша, в дървото гори.
В очите, подобно сълза се излива.
В сърцето, подобно на рана боли.

Пресъхва перото. Да пиша не мога.
Мастилото моля: Бъди светлина!
За нея - жената родена от огън!
За нея - красивата дива сърна!

КРИЛАТА БЕЗСЪНИЦА

Мечтата ми - безсъница крилата,
полита под покроба на нощта.
От дъжд родена, вдъхната от вятър,
тя търси невъзможните неща.

Докосване на погледи вълшебни.
Преплитане на пръсти. Като в кош.
Прелюдия, в която сме потребни
един на друг в безумно кратка нощ.

Лети, надеждо моя, вдъхновена!
Безсъница бъди ми, щом летиш!
Все някога, щастливо уловена,
ти сбъднатост на мен ще подариш!

Ще бъде вечер. Ще я видя в бяло.
Ще бъдем луди скитници навън!
Звездите ще ни бъдат одеало,
а вятърът - нашепване за сън.

И чак тогава, свила си крилата,
безсъницата ще заспи у мен...
Припламва изгрев, червене злато.
Дъждът роси, под вятъра стаен...

ТВОИТЕ СТИХИИ

Огън по ръцете ти видях.
Нежен пламък, който ги изгаря.
Сам да ги докосна пожелах.
Пръстите си даже да опаря...

Водопад в очите ти открих.
Пръски от желаниа нескрити.
В струите му скоро влязъл бих –
даже покорен от дълбините.

Вятър във гласа ти зашумя.
Ураган, събран във тихи думи.
Бих го гонил по небе, земя –
за да бъде шепот помежду ни.

Блясък от сърцето ти плени
всичките ми мисли неродени.
Моля ти се, обич, остани!
Твоите стихии са във мене...

КОГАТО Е ОТВОРЕНА ВРАТАТА

Когато е отворена вратата
и всеки миг е гостенин желан,
тогава ни докосва светлината
и с хиляди лъчи рисува блян.

Под четката ѝ, с вечност напоена,
фонтан започва нежност да струи.
И капките на розова вселена
блестят по избуялите треви.

В дъгата пърхат бели пеперуди.
Във ветрен полъх чувството звъни.
Фонтанно чисти и спонтанно луди
даряваме си обич на вълни.

Снишават се върху ни небесата
и сините мечти са ни таван.
Когато е отворена вратата
и всеки миг е гостенин желан...

РОДЕНА В ОГЪН

Родена в огън и невинно чиста,
облечена с одежда от искри,
сложи гердан от пламъчни мъниста,
при мене доближи се и гори.

Ще пламна аз, когато те докосна.
Признания взривени ще мълвя.
Съдба си ти. Гори ме съдбоносно
и дай ми твоя дъх да уловя.

Да бъда въглен, който не изтлява,
роден за близост - теб да покори.
Прегърнем ли се - нека сме жарава
и любовта докрай да ни гори.

Целунем ли се - нека сме огнище,
в което нежно щастие пламти.
Горещи тръпки в миг да ни разнищват
и пламъкът легенди да шепти.

А в утрото, любовно уморени,
за заника жадуван да трептим...
Родена в огън - остани до мене
и аз ще бъда твой, неугасим...

ВЯТЪРЪТ ПЕРДЕТАТА ПОЛЮШНА

Вятърът пердетата полюшна,
но не гледай със тревога ти.
Идвам с думи нежни да те гушна,
да погаля твоите черти.

Да ти кажа, че макар далечен,
близо съм до тебе през нощта.
И със стих, все още неизречен,
ще целуна твоите уста.

Ще докосна белите ти клепки
и разрошил меката коса,
ще притихна в топлите ти шепи -
чудо сред любов от чудеса.

После - във загадъчност въздушна
ще се скрия, както се открих.

Вятърът пердетата полюшна
с влюбено присъствие на стих...

ПРОСТО ОБРЕЧЕНИ

Ражда ли се слънце под клепачите,
името ми щом мълвиш на глас?
Литваш ли, във облаци вторачена,
да намериш чудото за нас?

Пее ли сърцето ти в съзвучие
с песента на гълъб в утринта?
Искаш ли ме в мигове на случване?
Виждаш ли ме в цъфнали цветя?

Бликват ли ти думите на устните,
посветени винаги на мен?
Молиш ли мечтите си, препуснали
да рисуват бъдещия ден?

Виждаш ли ни двама във картината
с блясъка на чудни цветове?
В обич съкровена, ненадмината.
В път към невъзможни върхове.

С вятъра на чувствата, завлечени
в края на съдбовния безкрай...
Знам тогава - просто сме обречени
в щастие, напомнящо за Рай.

ШЕПОТ

Пред тебе мога само да шептя,
дори гласа ми никой да не чува.
Нима говорят нежните цветя,
когато вятър с полъх ги целува?

Нима издигат към небето вик,
та силният възторг да ги издава?
Не! Те притихват в радостния миг
и само аромат му подаряват...

Такава обич подари ми ти.
Ухание, което се разлива.
Сега съм вятър, който ти шепти...
Дочуй гласа ми и бъди щастлива!

ШИРОКОЛИСТЕН

Направи ме пак широколистен.
Уморих се с острите игли.
Радости ми дай на прима виста -
да живея, без да ме боли.

Весело над мене да дъждуват
мигове, подобни на слънца.
Катеричка в клони да лудува.
Птицата да мъти яйчица.

Вятърът щастлив да тананика
с ноти върху моите листа.
Да ме гледа влюбено светликът
с булченски разстлана белота.

Миг на нежност - толкова пречистен.
Чак от бяло да ме заболи.
Направи ме пак широколистен.
Нека те докосна без игли...

БОДЛИТЕ НА РОЗАТА

Бодлите на една самотна роза
до кръв се впиха в моята ръка.
Защитници на нежност грациозна -
те просто ми говореха така.

От остроото убождане болеше
и струйки кръв се стекоха в бразди.
Не бях нещастен, нито безутешен.
Не трепна вопъл в моите гърди.

Остана само чиста изненада
и мисъл, че царицата не спи.
Би дала тя червената си младост
на оня, който остроото търпи.

На верния, готов до кръв да люби.
На силния, готов да й прости.
Бодлите ако роза си изгуби -
не би била в човешките мечти.

Убождане - възторжено и остро.
Пленена красота във капки кръв.
Да те обичам - толкова е просто!
Ръка ще трябва да протегна пръв!

ПОИСКАШ ЛИ ДА БЪДЕШ

Поискаш ли да бъдеш с мен, бъди -
обичана, шептяна, вдъхновена.
Не бих ти свалял никога звезди,
защото ти за мене си вселена.

Но в теб самата низ от чудеса
аз бих творил, подобно чудотворец.
Небе ще бъде твоята коса.
Очите ти - стъклата на прозорец.

Ръцете ти ще бъдат вятър свеж -
южняк, дошъл от сините морета -
през трепета на женския копнеж
да ми дари две шепи за карета.

Червените ти устни ще са жар,
извлечена от гърлото на кратер.
Целувката ти - златен кехлибар,
узряло грозде в пламналото лято.

Сърцето ти в нощта ще е луна,
а сутрин в слънце ще се преобръща.
Ще бъдеш просто чудото-жена -
светликът на самотната ми къща.

Поискаш ли да бъдеш с мен, бъди!
Светът без чудеса е тъй нищожен.
Глава склони на моите гърди,
защото с теб един без друг не можем...

РИСУВАХ ТЕ

В рисунъка си не търси бои.
Не те оформих с четка и палитра.
Душата от разкриване боли.
Задържаш ли я, винаги отлита.

Рисувах те с танцуващи слова.
Нарекох те свободна, като птица.
Поставих нимб на твоята глава
и те видях, подобна на светица.

Рисувах те със вятър и звезди.
Да си висока и недостижима.
Покрих те със невидими следи.
За да те няма. И за да те има.

Рисувах те със слънце и луна.
Не питай как им натопах лъчите.
Но твоят светъл образ на жена
остана вечен смисъл на мечтите.

Рисувах те, най-последно, със сълзи.
И с дъх нестоплен също те рисувах.
Дано поне веднъж се отрази
ликът ти в мен. Защото те жадувах...

ПОДАРИХ ТИ СЕ

Подарих ти самотния дъх на заспалата вечер.
Подарих ти на утрото топлия радостен звън.
В самотата те исках - подобна на залез далечен.
В радостта си те виждах - подобна на изгрев отвън.

Подарих ти звездите отгоре във шепа събрани.
Подарих ти глухарчета, пълни със вятърен стих.
Във мечти те желяех - подобно небето изляна.
И в съня си те гонех - подобна на горски триптих.

Подарих ти сърцето си - извор от обич и болка.
Подарих ти душата си - дреха от светъл висон.
Досега те копнея - ако знаеше само доколко...
И сега те обичам - със всичкия шепот и стон.

НЕ МЕ ЗАРИЧАЙ ДА ЗАСПЯ

Не ме заричай да заспя отново,
защото пак в съня ми ще си ти.
От блян родена. Вдъхната от слово.
Прибежище на сбъднати мечти.

Ще бягаш като лъч по върховете.
С лазурен блясък в острите скали.
Дори да ми е тъмно - ще ми светиш
до утрото на първите петли.

Ще трепкаш като нимфа привидяна
в усойте на някой лес мъглив.
И като в нежна приказка мълвяна
ще ме направиш приказно щастлив.

Ще бъдеш птица, идеща от Рая.
С крила да ме загърнеш в топлина.
Ще бъдеш, както тайно те мечтая -
жена в безкрая и безкрай в жена.

Не ме заричай да заспя отново,
защото пак в съня ми ще блестиш.
От блян родена. Вдъхната от слово.
Не вярваш ли? Опитай да заспиш...

СВЕТЕЦИ ЛУНИ

(посветено на жена ми)

Очите ти са светещи луни,
които ме обгръщат сателитно.
Защо са ми измислените дни,
щом всяка нощ е чувство ненаситно?

Щом приливът на обич ме държи
до теб да бъда, радост пълнолунна.
Щастлива ли си? Моля те, кажи!
Душата ми докосвай като струна.

Навън е нощ. Блести една луна.
А две луни в дома ме съзерцават.
Готови да даряват светлина,
и всичките мечти да ми даряват.

Не мога да заспя в подобен миг.
Прегръщам те и с тебе ще будувам.
Вълшебните луни на твоя лик
така жадувам... Ах, така жадувам!

ЛЕГЕНДА ЗА ЛУННАТА ПЪТЕКА

Легенда ми прошепна раковина
за лунните лъчи на любовта.
История тъй чиста и невинна,
че в рими съм готов да я шептя.

Във стари времена било морето
със бурни и убийствени вълни.
Не можели водите му да светят
и мрак поглъщал всичките му дни.

А слух тогава тръгнал за магия.
Проклятие, дошло от алчността.
Морето да утихне, щом открие
едничък белег чист за любовта.

Не вярвали пирати и моряци
на туй, що даже вятърът шептял,
но все така във бурета и каци
натрупвали от жълтия метал.

Не щеш ли - там на кораба случаен
качил се пътник кротък и смирен.
От тежкото си битие отчаян
решил да търси бряг непокорен.

Не бил богат човекът. Имал само
червен тефтер със стихове добри.
Една торбичка, носена през рамо
и за билета - всичките пари.

Тъй корабът заплувал сред вълните
и вятър духнал белите платна.
Покрили тежки облаци звездите
и сграбчила го морска тъмнина.

И ето, че морето забучало.
Проклятието дебнело отвред.
С вълните си каютите заляло
и стреснало нещастния поет.

"Животът свърши!" - казал си човекът -
"Любов не срещнах! Нямам и късмет!"
Щом писано е да се давя - нека!
Водите ме заливат и съм клет!"

Моряците потънали безследно,
пияни от погълнатия грог.
Въздъхнал с плач поетът за последно
и в тъмните води направил скок.

Магия ли било или пък песен,
но той видял на дъното жена.
С лице на ангел, пратеник чудесен
в студената и страшна дълбина.

С ръцете си го вдигнала нагоре
и гледала го с приказни очи.
Не можел нищо да й проговори,
освен да съзерцава и мълчи.

Животът му се връщал, неизгубен.
Отново дишал на самотен бряг.
Русалката погледнал, лудо влюбен.
Лицето ѝ - луна сред пълен мрак.

Тефтера ѝ подал и казал тихо:
"Спасителко, едничка си ми ти!
Водите всички други потопиха.
Вземи в замяна моите мечти!

Сърцето ми е там, в словата нежни!
И всяка радост, що не съм живял!
Последвал бих те във води безбрежни
и в тоя миг ти се обричам цял!"
Утихнало морето със вълните.
Всред облаците грейнала луна.
Вълшебен лъч се стрелнал във очите
на странника и чудната жена.

Докоснали ръцете си, полека,
те тръгнали по морските води...
За тях напомня лунната пътека -
любов красива, чудо отпреди.

Ела и ти във приказката синя.
Един поет те чака и скърби.
Прошепната от стара раковина
легендата е жива... Може би!

САМОДИВСКО

Като вино престоляла
в избата на любовта,
самодивно си преляла
с дъх на билки и цветя.

Тръпнеш в устните подобно
кръв от рана на гърди.
Мяркам те по късна доба
на лицето със звезди.

Палиш погледи огньове.
Мрежи с пръстите плетеш.
С устните целиш отрова,
а с гласа - сърца крадеш.

От копнеж необуздана,
как ли ще те покоря?
В изба влязох отзарана -
в изба ще се свечеря.

Чаша вино. Още, още...
Ум замаян ти плени.
Дните станаха ми нощи,
а пък нощите ми - дни.

Сладко ми е да въздишам,
а от виното горчи.
Самодиво, идвай скришом
и пронизвай ме с очи!

Като вино престоляла
в избата на любовта,
дай ми да те пия цяла
през деня и през нощта.

КАПЧУКОВА ЛЮБОВ

Притихналите след дъжда капчуци
със капките мълвят едва-едва.
Не са ни нужни в тъмнината звуци.
Дори не се нуждаем от слова.

Сега сме само аз и ти. Самички.
Във въздуха ухае на липи.
Забравили за всичко и за всички
се вираме и хич не ни се спи.

Ръцете си говорят междупръстно
и устните докосват се без глас.
Не казва никой, че е вече късно,
защото се прокрадва ранен час...

Отново дъжд... Капчуците се будят.
Липите се разливат в аромат.
Превърнали нощта в безмълвно чудо -
душите ни се готвят да заспят.

И някак си сънят ни става лесен
с акордите на свежия озон.
Капчукова любов с дъждовна песен
и липов аромат за полутон.

НАРИСУВАНА С ЛЮБОВ

В радостта си нежен акварел,
ласките прегърнал на водата.
Синьото във тебе е предел -
сякаш ме целува синевата.

В любовта си маслена боя -
всичките нюанси от червено.
В тях потъвам. И във тях горя
пламенно, копнежно, съкровено.

Мъдростта превръща те в пастел.
Мека, разнолика, многоцветна.
Дъх от древност сякаш се е вплел
с миг от бъднината неусетна.

Тъжна ли си - ставаш на графит.
Тъмносиви мисли те люлеят.
В графиките погледът сърдит
чака цветове да го залоят.

Шарена палитра си ми ти!
Моля ти се - в цвят ми се дарявай!
Акварелно-маслена блести!
Всякога пастелно ме пленявай!

НАМЕРИ МЕ!

Намери ме, дори да ти казват, че мраз
бели преспи навън е натрупал.
Любовта е съдбовна, щом до сетния час
имаш чувства, подобни на купол.

Намери ме, дори и в проливния дъжд.
Във пороя, що всичко завлича.
Даже сетен удавник - да съм вечният мъж.
Този, който докрай ще обичаш.

Намери ме в скалите. Намери ме в ръжта.
В пещерите дори намери ме.
Щом във обич гореща се ти обеща
да мълвиш само моето име.

Намери ме, най-сетне, и в смърт и във ад.
С две ръце ме изскубвай от мрака.
Даже злите стихии да те духат назад
и да дебне в гърба ти атака.

Намери ме! И всякога чудна бъди!
Само обич твори чудесата!
А когато намериш ме – с живи води
ще разцъфне от смисъл земята!

КОНТРАСТНО

Късен гларус над нас прелетя...
Песента ни във нежност се давеше.
От небето валяха цветя.
Топъл дъжд от пръстта разцъфтяваше.

В хоризонта изгряха вълни,
а пък слънцето бурно се плисваше.
Старец, нежно обвит в пелени
с шепа пясък в ръце се залисваше.

Нарисувах във въздуха зов.
И копнежно дарих го със чара си.
Бях на дъното - с твоята любов...
А до гларуса - литнаха гларуси.

Късна обич в каприз ни събра.
В невъзможни до болка контрасти.
Самотата си тръгна - добра.
И дойде съвършеното щастие.

ИЗПЛЕТЕН ВЕНЕЦ

Даряваш ме с парченца красота,
различна от овала на лицето.
В душата ти усмихват се цветя.
Красиви, диворасли на полето.

Понякога си нежният синчец,
готов да се полюшне с радост синя.
С надеждите на светлия живец,
че щом сме двама - смисълът го има.

Глухарче ставаш, щом във теб мечти
от вятъра подухнати се реят.
Гласът ти в необятното лети
и стига до звезди, които греят.

Прегърна ли те - като мак червен
ме покоряваш с твоята омая.
Представа губя с теб. Дали е ден
или е нощ във тихата ни стая.

Даряваш ме с парченца красота.
Венец, изплетен от душа красива.
И всеки стрък от полските цветя
отива ти... Ах, колко ти отива!

ВУЛКАНИЧНО

Изгаряй ме до блясък и до взрив.
Да пламнат нека мислите ми тленни.
Бъди вулкан - изригващо игрив
и нека лава блика в мойте вени.

Да съм Везувий! Твой, неукротен...
А ти да си нестихващата Етна.
Изригващи, горящи. Ден след ден -
дори до цяла вечност дълголетна.

Да се докоснем с огнени реки,
и с облачни целувки в небесата.
От трусове магнитните стрелки
нов полюс да посочат на земята.

И даже от уплахата светът
да потрепери апокалиптично,
- това ни е любов, за първи път...
А чувството ни беше вулканично...

МУЗИКА ЗА ДВАМА

Когато ми прошепнеш: Остани! -
тогава всичко в нас ще е различно.
От музика просторът ще звъни
с предкласика и нещо романтично.

Ще литне партитурата с крила
и в облаците горе ще ни вика.
Лъкът ще се превърне на стрела.
Цигулката - в сърце, което блика.

На флейтата омайващият звук
ще бъде от чучура водна струя.
Пианото ще стане на капчук -
тъй тих, че твоят шепнене да чуя.

Китарата със нежния си звън
ще се превърне в къщичка за птици.
За да ни буди в утрото от сън
и лъч да рони в нашите къдрици.

Ще бъде чуден, приказен момент,
когато ми прошепнеш да остана...
Защото любовта е диригент,
а музиката - винаги за двама...

ЕЗЕРНА ИМПРЕСИЯ

Водното конче на нашата плахост
скри се за миг сред тръстиката.
Сънени патици плавно размахаха
своята тайнствена приказност.

Шумно изкряхаха жаби-столетници
вечно зелено присъствие.
Рошави гарги, крилати несретници,
литнаха в синьо безпръстие.

Хванал ръката ти, бързо откъсвам
стръкче едно от папурите.
В обич събудена с мъх те поръсвам.
После ти милвам кичурите.

Цветен и утринен, в лъч от докосване
спира дъхът ни в идилия.
Сякаш със пръчка на воден магьосник
нежно разлиства се лилия.

Водното конче на нашата плахост
с радост танцува над бялото.
Сладки са устните. Сипе се захар.
Още сме само в началото...

СЛЕДОТЪРСАЧИ

Ходя нощем след твоите стъпки
да събирам любовни следи -
мигновения, ласки и тръпки,
споделени под светли звезди.

А сърцето самотно във мрака
незаситено, тъжно тупти.
Не следите, а тебе очаква
и се пита къде ли си ти...

Може би се скитосваш среднощна
и се взираш по пътя студен.
Незабравен - мечтаеш ме още.
Недолюбена - мислиш за мен.

Дърпаш нежни, невидими нишки,
неразвързани някъде в нас.
Във гърдите напират въздишки
да се търсим в среднощния час.

Силуетно се мяркаме. Жадни.
И се втурваме - сякаш е сън.
И се вкопчват ръце безпощадни.
И се смеят звездите навън.

Пак сме двама - открити отново.
Пак в любовен копнеж си шептим.
Без да питаме кой е виновен...
Просто - няма какво да простим...

ЛЮБОВНА СЪЗРИМОСТ

Сладък дъх на окапали жълъди
с нежен шепот от паднала шума.
Тази есен напомня ми гълъби,
нарисувани в жълта безумност.

Съкровено ми шепнат в крилата си
стара притча - любов немислима.
И прехвърчат листа - като патоси.
Есента е любовно съзрима.

ПРИЛАСКАЙ МЕ!

Приласкай ме отново, чудеснице!
Виж как страдах без твоето чудо!
Как забравих копнежа от песните,
със които подгонвах те лудо...

Приласкай ме отново, вълшебнице!
Нямам приказка, даже едничка,
във която да зърна сам себе си,
че съм принцът, от тебе обичан...

Приласкай ме отново, ориснице!
Амулетът ти - сам ме остави.
А пък чашите с вино - изпиха се...
Стрък от билка си нямам за здраве.

Приласкай ме отново, безсъннице!
Виж - еленови стъпки в очите!
Напълни ги с води от бездънното
и преброй ми отпосле сълзите...

Приласкай ме отново, любезнице!
Нека в твоето тяло изтлея!
Ще се скрият уплашени бездните -
как те искам и как те копнея!

Приласкай ме отново, чаровнице!
Миг и смисъл за тебе ще бъда!
От лъчите в живота - съдбовните, -
ти си моя съдба и присъда!

ХЕРБАРИЙ

В душата ми хербарий от листа
за теб напомня с шарки разноцветни.
Усмиваш се с дъха на пролетта
и ме прегръщаш с ласките си летни.

Със снопчета от меки светлини
в сърцето ми рисуват се загадки.
Листа се раждат. Спомени от дни -
безкрайно нежни и безумно кратки.

Хербарият - любовно натежал,
един след друг листата си разтваря.
И всеки спомен - като чист скрижал
в очите ми до огън се разгаря.

И как да кажа, че не си до мен,
щом всяка шарка просто те допълва?
Земя да бях - в листата ти пленен,
аз пролет бих направил да покълва...

Небе да бях - бих слязъл със южняк
да бъда лято в тънките ти длани.
И хиляди листа да тръпнат пак
в хербария красив на любовта ми.

Душата ми е пълна със листа.
Сълза блести. Не, няма да заплача...
Щастлив съм, че дори във вечността
ще те намеря, ако се вторача...

ХЛЯБ И ЛЮБОВ

Ще те потърся и ще те намеря
след дългия, вървян от мене път.
Ще бъде в залез - време за вечеря
и силен ще е в чувствата гладът.

На прага ще ме срещнеш - непозната.
С очи, които аз не съм съзрял.
Загърнала с клепачи добротата
от огъня, все тъй недогорял.

Ръцете ти брашнени ще белеят -
въжетата за моя сладък блян.
Ще ги докосна плахо - да се сгрея,
и ще притихна невъзможно ням.

Привърши пътят. Странникът се върна,
събрал студа от много ветрове.
Покривка бяла в миг ще му разгърнеш
и хляба ще разчупиш там на две.

И с оня плам - от пещ неугасена
ще му погалиш сивата глава.
Трапезно ще му шепнеш - вдъхновена,
от огъня на женските слова.

Ще те потърся и ще те намеря.
Във нощвите брашното замеси.
Любов ми дай едничка за вечеря!
И като хляб - за мен се принеси!

ЛЮБОВНО-ЕСЕННО

Бял облак си изгуби огърлицата -
посипаха се бисери над нас.

Сърцата чуха шепота на птицата -
онази обич с блясък на атлаз.

Прегърнахме се. И с крила разперени
събрахме всички бисерни мечти.

Изгубени във есен. И намерени
с любов, която може да лети!

СИНИ ВЪЛШЕБСТВА

Ще видя ли сбъднати сънища сутрин -
целувка на слънце и бледа луна,
и в няколко чисти и сини минути -
красивото тайнство на мъж и жена...

Ще видя ли твоите птици в простора,
разперили весело сини крила -
мечтите, които не знаят умора,
но плуват през облаци, дъжд и мъгла...

Ще видя ли лодка, която веслата,
превърща на сребърно-сини хриле,
и слиза в придънния свят на водата
сред нежни корали във пъстро поле...

Ще видя ли всичките сини вълшебства,
които се раждат от допира в нас?
Докосвай ме нежно! Отново до теб съм!
Гласът ми е в синьо. И синьо съм аз!

СЪЗЕРЦАНИЕ

Съзирам те през лупа от замисленост.
Пейзажно се променя всеки щрих.
Мечтите заброявам - до безчисленост.
А нежните копнения - до стих.

През блясъка на твоите очертания
простирам дъх - да пия светлина.
Горещо лумват мъжките признания -
раздиплени от образ на жена.

И нежно, и вгълбено - до пристрастие
издирвам във очите ти предел.
Познал във тебе слънчевото щастие -
аз бих го дал... И с радост бих го взел...

С ОЧИ НА СТАРИЦА

Погледни ме с очи на старица,
доживяла до триста години.
Тя ще помни галантния рицар
с романтизма на чувствата сини.

Тя ще помни с какво е сърцето
най-велико и твърде богато.
Тази обич добра под небето.
Тази вяност, по-скъпа от злато.

Принц ще вижда в красивия просяк,
на когото докрай се обрича.
И в писма, запечатани с восък,
всеки порив на лъч ще прилича.

От балкона висок ще въздиша.
Ще го чака в нощта силуетно.
С любовта на сонета възвишен
тя самата ще люби сонетно.

Погледни ме с очи на старица.
Твой гасконец тогава ще бъда.
В теб намерил съдбовния прицел
на добрата сърдечна присъда.

СКРИТА ВЕЧНОСТ

Може би си дивна синева,
никога от птица нелетяна.
Може би си стръкче от трева,
от което гали ме покана.

Може би си пламналата ръж,
задържала слънцето в зрънцата.
Може би си утринният дъжд
с любовта неземна на росата.

Може би това си ти за мен –
всяко чудо с форма причудлива.
Чудодейна в свят несъвършен.
Скрита вечност - за да ме открива.

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2017
ISBN 978-954-9375-41-1
© Всички права запазени